

Ciril Slapšak

Hči moje matere

Ob 75-letnici
rakovniških KNJIŽIC

Ljubljana, 2008

Ciril Slapšak, **Hči moje matere**

Zbirka **Knjižice**, št. 181

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
27-45

SLAPŠAK, Ciril

Hči moje matere / Ciril Slapšak; [fotografije Maja Bobnar ...
et al.]. - Ljubljana : Salve, 2008. - (Zbirka Knjižice / Salve ;
št. 181)

ISBN 978-961-211-476-3

243493632

Fotografije v knjižici so simbolične in ne predstavljajo oseb iz besedila.

Lektoriranje: Karmen Jenič

Fotografije: Maja Bobnar, Patricija Belak,
arhiv Salve in Salezijanski Vestnik

Založba: Salve d.o.o. Ljubljana, 2008

Tisk: Schwarz d.o.o.

Je družina še vrednota?

Dano mi je bilo prebrati to knjižico, še preden je šla v tisk. Ne vem, kakšen bo njen dokončen naslov. Postavil sem se v vlogo kritičnega bralca. S pomislekom tudi na kakšen sprevržen vzorec družine, za katerega si prizadeva kaka interesna skupina in se vsiljuje v naši javnosti, sem uvodno besedo zastavil v obliki vprašanja: Je družina še vrednota? Bralka in bralec bosta ob branju te knjižice morda mogla opredeliti tudi svoje osebno stališče o tem, kakšna družina je res vrednota. Pestrost bolj ali manj posrečenih vzorcev, orisanih v tej knjižici, naj vama bo izziv za iskanje odgovora.

Izkušnja nam pravi, da je družina tisti temeljni prostor, v katerem smo doma bolj kakor v hiši ali stanovanju, v katerem (p)ostanemo ljudje. V družini rastemo in dozorevamo v osebnosti, sposobne za praznovanje in preizkušnje življenja: pripravljamo srečanja in prijateljske obede, piknike in izlete, jubileje in shode družin. V Ustavi Republike Slovenije hvala Bogu piše: »Država varuje družino, materinstvo, očetovstvo, otroke in mladino ter ustvarja za to varstvo potrebne razmere« (53. člen). Imamo ministrstvo za družino in vrsto zakonov, ki jo podpirajo. Družini smo v Cerkvi na Slovenskem posvetili iztekajoče se leto. Njej je namenjena tudi ta knjižica, ki jo je napisal odličen pastoralist, mag. Ciril Slapšak, in v njej predstavlja dvanajst podob sodobne družine.

Kakor za nameček sta bila prav v času izida te knjižice razglašena za blažena dva zakonca in starša. Na misijonsko nedeljo, 19. oktobra 2008, sta nam Marija Zelija, r. Guerin, in njen soprog Ludvik Martin, starša svete Terezije – Male Cvetke, postavljena za nedvomno pozitivni vzor uspelega družinskega življenja (ne zgolj uspešnega!). Zame je dobresedno izzivajoče dejstvo, da sta meščana, in to ne v srednjem veku, temveč ob izteku 19. stoletja, stoletja meščanske revolucije. Izzivajoče je tudi, da je bil on zlatar, ona pa čipkarica in sta se preživljala z lastnim delom ter s prodajo svojih izdelkov; da je ona umrla za rakom na prsih v najlepših letih, ko ima Terezija – njen zadnji, deveti otrok – štiri leta; da je njega umska oslabelost nato potisnila v bolnišnico, na rob družbe.

In kljub temu! Danes občudujemo njuno delavnost, zvestobo in usposobljenost za življenjske preizkušnje. Morda menimo, da jima je bila svetost podarjena zaradi tega, ker je pet hčera vstopilo v samostan in je ena od njih razglašena nič manj kakor za cerkveno učiteljico. A vse to se je zgodilo šele potem, ko sta onadva v svoji družini že korenito odživelata svoje dni v zelo prizemljeni veri, v trdnem upanju »brez upa zmage«, v neizrečeni ljubezni drug do drugega in do otrok. Bogu sta v svojem življenju dala prvo mesto, zato sta uspela tudi vsako drugo stvar postaviti v ustrezno luč. Tako sta pozlatila svoje zakonsko in družinsko življenje, preizkušnjam navkljub, da ga je Bog mogel dobesedno zasuti s svojo svetostjo.

Njuna hči, sveta Terezija – Mala Cvetka, danes žari med njima; kakor da nam je po njihovem vzoru družina bližja, še posebno tudi svetost družine, svetost staršev in otrok. »Ta prikupni obraz se nam prikazuje v najčudovitejši podobi: mala karmeličanka, ki skrita v svojem samostanu daje našemu ponosnemu, ošabnemu stoletju svoj nauk. Poslanstvo ima; nauk ima. Toda ves njen nauk, vsa njena oseba je skromna, preprosta; obstaja v dveh besedah: duhovno otroštvo; ali če hočete drugače: mala pot.« Tako pravi kardinal Pacelli, poznejši papež Pij XII., ob posvetitvi bazilike v Lisieuxu, 11. julija 1937, kjer sta poleg hčerke Terezije dobila leta 2008 svoj oltar tudi njena starša Zelija in Ludvik.

Pričujoča knjižica stran za stranjo odstira »malo pot« preizkušenega življenja sodobne slovenske družine. A tudi uspelega življenja! Zgled Terezijine družine pa v našem času ponazarja tisto »dodano vrednost«, ki jo zakonskemu in družinskemu življenju daje Jezusovo veselo oznanilo, zaradi katerega moremo kristjani v sodobnem svetu biti »sol in luč« (Mt 5,13–14) z zagotovilom, da imajo zakonci in družine tudi svoje svete priprošnjike in zavetnike. Starša Zelija in Ludvik pa nista edina med svetimi poročenimi vzorniki; njihova vrsta je za prihodnost povsem odprta. Z željo, da bi v vrsto srečnih mladih parov in družin vstopale tudi mnoge bralke in bralci te knjižice, kličem nanje obilo nebeških darov.

dr. Alojzij Slavko Snoj

Zdaj smo pa vaši

Telefon. »Prosim, župnik pri telefonu.« Na drugi strani žice: »Naša družina bi se rada oglasila pri vas v župnišču. Ne vem, če ste nas v nedeljo opazili. Bili smo pri maši. Po maši vas nismo hoteli motiti. Takrat imate duhovniki druge obveznosti. Navadno hočejo ljudje, ki pridejo k nedeljski maši, še kaj vprašati ali naročiti svete maše. Telefonsko številko pa sem dobila v župnijskem glasilu. Prav zato, da vas ne bi preveč motili, kličem.« »Bi lažje med tednom ali v nedeljo?« »Rajši med tednom!« Določili smo uro.

In res so prišli vsi: mati, oče in trije otroci. Le kaj naj bi bilo! Po urejenosti in uglajenosti ne morejo spadati med reveže. Se pravi, da ne bodo prosili za kakšno pomoč. Da bi jim župnija lahko pomagala s kakšno drugo uslugo, se tudi zdi malo verjetno.

Po uvodnem pozdravu in kratkem spoznavanju je besedo povzel oče: »Mi se v tem okolju še ne najdemo najbolje. Saj veste, človek se ogleduje, malo sprašuje in se tudi ozira za kakšnim zvonikom. Mi smo namreč katoličani. Tako je naša naloga, da ugotovimo, kam spadamo, v katero župnijo namreč. V neki župniji s cerkvijo in zvonikom so nas napotili sem. Malo smo ogledovali, kje bi naj to bilo. Križ smo sicer že nekaj časa opazovali, ampak to še nič ne pove. Saj veste, da imajo znamenje križa tudi razne krščanske sekte. Res je bilo videti, da je tu živahno, ker se zbira veliko mladih, pa vendar ...« »Pa vendar ste bili še vedno v dvomih,« sem mu pomagal dokončati misel. »Tako je. Z ženo sva spraševala po katoliški župniji. Samo približne odgovore sva dobila od ljudi, ki nimajo povsem slovenskega naglasa. Eni so nama rekli, da je to Don Boskov center, drugi, da je tu Salezijanski mladinski center. To nama je bilo že bolj blizu. A da bi bila tu tudi kakšna župnija, na to nama niso znali odgovoriti.« »Veste, ko se je tu začelo graditi, se je stalno govorilo, da se gradi Don Boskov center. Takrat še ni bilo govora o župniji. Zato se je v ljudeh bolj zasidral ta naslov. Ko je bilo že vse zgrajeno, je bila pred nekaj leti ustanovljena tudi nova župnija, ki je posvečena bl. A. M. Slomšku. Nimamo še cerkve, imamo pa, kot ste videli,

Kazalo

Je družina še vrednota?	3
1. Zdaj smo pa vaši.....	5
2. To je hči moje matere	9
3. Naša dva se obnašata kot pubertetnika.....	12
4. Rada bi dala krstiti otroka.....	15
5. Kakšna sreča, da jih imamo	19
6. Kaj pa tam počnete?	22
7. Treba je začeti od malega.....	25
8. Oba sva še študenta	29
9. Midva bi se pa kar poročila	32
10. Ko bi prej vedela	35
11. Kaj pa vi tu gori?.....	38
12. A si normalna?	43
Pol milijona verskih Knjižic.....	47

Mag. CIRIL SLAPŠAK se je rodil 1943 v Šentrupertu na Dolenjskem, salezijanec je postal leta 1962, v duhovnika pa je bil posvečen 1971. Kaplanoval in župnikoval je po raznih župnijah v Sloveniji. Sedaj je župnik novoustanovljene župnije bl. A. M. Slomška v Celju, prav tam pa tudi ravnatelj salezijanske skupnosti in Don Boskovega mladinskega centra.